

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Υπό τοῦ ἐν Μιλάνῳ ἐκδοτικοῦ οἴκου Hoepli ἐξεδόθη **Νεοελληνο-Ἰταλικὸν** καὶ **Ἰταλο-νεοελληνικὸν Λεξικόν** ἐκ σελ. 1560. Πρώτην φοράν δημοσιεύεται ἐν Ἰταλίᾳ τοιοῦτον λεξικόν, διὰ τοῦ ὁποίου συνδυάζεται ἡ γνώσις γραμματικῶν καὶ κοινῶν τύπων. Κυρίως ἡ χρησιμότης τοῦ Λεξικοῦ ἀφορᾷ τοὺς Ἰταλοὺς, οἵτινες εἰς τὰ ἄλλα λεξικά δὲν εὐρίσκουσι πλεῖστας ἐν κοινῇ ἤ χρήσει λέξεις δημοτικὰς, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἕλληνας εὐκολύνει διὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν περιεκτικότητά μεθ' ἧς συνετάχθη τὸ Λεξικόν. Συντάκτης, ὁ καθηγητὴς καὶ διδάκτωρ τῆς τε νομικῆς καὶ φιλολογίας κ. **Ἐλισσαῖος Μπριγκέντη**. Τοῦ Λεξικοῦ τούτου, ὅπερ ἀφορᾷ τὴν τε γραφομένην καὶ λαλουμένην γλῶσσαν, προηγείται σύντομος γραμματικὴ εἰσαγωγή μετὰ πινάκων ἐν οἷς σημειοῦται ἡ σχέση τῆς νεωτέρας Ἑλλ. γλώσσης πρὸς τὴν ἀρχαίαν. Πρὸς τοῦτοισι περιλαμβάνει τὸ Λεξικόν καταλόγους κυρίων ὀνομάτων, ἀνωμάτων ρημάτων, σημείωσιν τῆς προφορᾶς κλπ. Χάριτες ὀφείλονται εἰς τὸν διακεκριμένον Ἑλλημιστὴν κ. Μπριγκέντη, ὅστις δὲν ἐσεισῆθ' μόλῳν, ὅπως καταρτίσῃ λεξικόν πολυτιμώτατον διὰ τε τοὺς συμπολίτας του καὶ διὰ τοὺς Ἕλληνας.

Ἐξεδόθη εἰς τεύχος ὑπερμέγεθες ἡ «**Ἰδὺλαλ**» τὸ γνωστὸν δράμα τοῦ κ. **Μιλτ. Ἰωσήφ**, διὰ τὸ ὁποῖον εὐρύτατος καὶ κολακευτικὸς λόγος ἐγένετο κατὰ τὴν παράστασιν αὐτοῦ, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ἔγραψεν ἤδη ἡ «Πιναχοθήκη». Ἀναγνωσκόμενον ἀφίνει τὴν αὐτὴν καλὴν ἐντύπωσιν, ὡς καὶ διδασκόμενον ἀπὸ σκηνῆς.

Ἐξεδόθη καὶ ἐφέτος, ἐβδόμην φοράν, ἡ **Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου** (Πρυτανεῖα Ε. Ζολώτα), ἐκ σελ. 320.

Περίγει ἐπιστημονικὰς μονογραφίας καθηγητῶν καὶ ὑφηγητῶν, ἧτις τῶν κ.κ. Γ. Χατζηδάκι (περὶ Ἑλληνικῶν παροιμιῶν, περὶ μορίων τῆς νέας ἑλληνικῆς, περὶ γραμματικῶν τύπων ἐν τῇ γραφομένῃ γλώσσῃ, γενικωτέρου δ' ἐνδιαφέροντος εἶνε ἡ πρὸς τὸν ἐν Σόφειᾳ καθηγητὴν Καζαγοῦ μακρὰ καὶ ἐμβριθεστάτη ἀπάντησις περὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων) Σ. Βάση, Κ. Ράλλη, Α. Σκια, (περὶ τοῦ διγύμνου) Ρ. Νικολαΐδου, Γ. Γαρόδικα (συμβολὴ εἰς τὴν κριτικὴν), Σ. Ζερβοῦ, Γ. Ρεμούδου καὶ Θ. Κακριδῆ.

Ἀτυχῶς ἐλλείπει ἐφέτος ἐκ τῆς Ἐπετηρίδος ἡ βιβλιογραφία τῶν ἐκδοθέντων κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος Ἑλλ. βιβλίων.

Λίαν προσεχῶς ἀρχεται καὶ ἡ ἐκτύπωσις τῆς, ἐπὶ τῇ ἐβδομηκονταετηρίδι, πανηγυρικῆς ἐπετηρίδος τοῦ Πανεπιστημίου, ἧτις θέλει ἐκδοθῆ τὴν 25 Μαρτίου 1912, περιλαμβάνουσα πραγματείας τῶν καθηγητῶν. Μετ' οὗ πολὺ δὲ θ' ἀρχίσῃ ἡ ἐκτύπωσις ἐτέρας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ διεθνοῦς ἐπετηρίδος τῶν Πανεπιστημίων, δι' ἣν ἡγήθη τὴν ἀποστολὴν πλήθους συμβολῶν διαφόρων διασημ. κληρονομητῶν ξένων Πανεπιστημίων.

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ δικαίου ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ κ. **Κ. Ράλλης** ἐξέδωκε τὸν περὶ **Ἀδουλίας** κατὰ τὸ Δίκαιον τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας λόγον, τὸν ἐκφωνηθέντα κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Περιλαμβάνει ἡ μελέτη τὴν ἱστορίαν τοῦ δικαίου τῆς ἀουλίας, τοὺς τόπους αὐτῆς, τίνας οἱ ἀπολαίοντες ἀουλίας, τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῶν προσφύγων καὶ τὰς ποινὰς κατὰ τῶν παραβατῶν τῆς Ἀουλίας.

Σύλλογος ἡ «Τέχνη». Ἐξεδόθη τὸ Καταστατικὸν τοῦ μουσικοῦ καὶ φιλολογικοῦ συλλόγου ἡ «Τέχνη», οὗ σκοπὸς εἶνε ἡ συγκεντρωσις τῶν εἰς τὴν μουσικὴν καὶ φιλολογίαν ἀσχολουμένων. Ὁ σκοπὸς οὗτος θὰ ἐπιτευχθῆ διὰ καταρτισμοῦ ὀρχήστρας ἐξ ἐρασιτεχνῶν, χορωδίας, δραματικῆς σχολῆς, θεατρικῶν παραστάσεων, διαγωνισμῶν κ.λ.π.

Γ. Ν. Χατζηδάκι, **Νεοελληνικαὶ μελέται.** Ἀνατυπωθεῖσαι ἐκ τῆς «Ἀθηνᾶς» ἐξεδόθησαν εἰς τεύχος τσσαρὰς μελέται τοῦ διαπρεποῦς καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Γ. Χατζηδάκι. Ἦτοι α') ἐτυμολογικαὶ παρατηρήσεις, β') περὶ τῶν παθῶν ἄτινα πάσχουσι τὰ φωνήεντα μετὰ τὴν συμφωνῶν εὐρισκόμενα, γ') ἐπίκρισις τοῦ κ. Μπούτουρα καὶ δ') ἀπάντησις πρὸς τὸν κ. Γρ. Βερναρδάκιν περὶ τῆς λέξεως καλῦτερος.

Ἄθ. Μπούτουρα. **Διαδαφίσεις** εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Χατζηδάκι κρίσιν περὶ τοῦ νόμου τῆς ἐξασθενώσεως. **Προοίμιον** τριακονταετοῦς ἱστορίας κατὰ Θεουκιδίδου ἐν Ἀθήναις.

Οἱ ἐκδικηταὶ τοῦ Μελά. Πατριωτικὸν μυθιστόρημα, ὑπὸ **Εὐαγγέλου Σαμίου**, ἐκδιδόμενον κατὰ φυλλάδια ὑπὸ τοῦ συλλόγου ἡ «Ἀναγέννησις». Ὁ συγγραφεὺς κολοκεύεται νὰ πιστεύῃ ὅτι διανοίγει νέαν ὁδὸν εἰς τὴν φιλολογίαν μας. Τὸ μόνον βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ συγγραφεὺς, ὅστις εἶνε νέος τὴν ἡλικίαν, ἔγραψε μυθιστόρημα ἀντι πολιτικῆς μελέτης, παρορμητικῆς πρὸς ἐθνικὴν μεγαλοφυΐαν.

De Panurge à Sancho-Pança. Ἀνάμικτα εὐρωπαϊκῆς φιλολογίας ὑπὸ **Emile Gebhart**, μέλους τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Ἐκδόται, Bloud et Cie place St. Salpice, Paris.

Ἀναμφηρίστως θαυμάζει τις τὸ γόνιμον ἄλγαντον τοῦ συγγραφέως τούτου, τοῦ ὁποῖου ἐκδίδονται ἄλλεπαλλήλοισι τόμοι, ἐνθα διεσχορτισμένον τὸ πνεῦμα ποικίλων ἐμπνεύσεων. Περὶ τῶν ἔργων τοῦ συγγραφέως τούτου ἡ «Πιναχοθήκη» καὶ ἄλλοτε ἀνέφερεν, ὡς ἐπὶ παραδείγματι διὰ τὰς «Ἀναμνήσεις ἐνὸς παλαιοῦ Ἀθηναίου», τὴν «Παλαιὴν Ἐκκλησίαν» κτλ. Ἀλλὰ ἐν τῷ νεοφανῆ αὐτοῦ συγγράμματι δὲν ἀναπαριστᾷ πλέον τοὺς μεγάλους ἡθοποιοὺς τῆς ἀνθρωπίνης κωμῆδος ὡς ἄλλοτε, ἀλλὰ κρίνει τὰ αὐθεντικώτερα τῶν τεκμηρίων, τοὺς συγγραφεῖς ἐκείνους τοὺς μᾶλλον ἀναπαραστατικοὺς (représentatifs) οἵτινες καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας καὶ τόπους συνεκέντρωσαν εἰς ἑαυτοὺς αὐτὴν ταύτην τὴν ψυχὴν καὶ τὴν συνείδησιν τοῦ συγγένου Κόσμου, ὅστις τυγχάνει τῆ ἀποκύημα αὐτοῦ τούτου τοῦ πολιτισμοῦ. Ἐναλλάξ ἐμφανίζονται ὁ γέρον Villon καὶ ὁ Chaucer, ὁ Erasmus καὶ ὁ Rabelais, ὁ Kervin και ὁ Καμόενς, ὁ Σαικσπῆρος καὶ ὁ Tirso de Molina καὶ ἄλλοι ἀκόμη.

Les «Marie Louise» μυθιστορία ὑπὸ **Edward Montier**, ἐκδόται Bloud Cie, 7 place St. Sulpice Paris.

Τὸ νέον τοῦτο σύγγραμμα τὸ τόσῳ προκαλέσαν ἐντύπωσιν καθ' ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἀφορᾷ τὴν Ναπολεόντειον ἐποχὴν, διότι ἐπακριβῶς περιγράφει τοὺς καθ' ὁμάδας στρατολογηθέντας κατὰ τὴν 17ετὴ μόλις ἡλικίαν. Εἶναι ἱστορικῶς γνωστὸν ὅποια τραγικὰ ἀντιδράσεις καὶ ἀντιστάσεις ἀντιμετώπισεν ἡ στρατιωτικὴ ἐκείνη ἀλγισμὸν τῆς πειθαρχίας τῆς στρατολογίας τοῦ 1813. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα μέχρι τοῦδε δὲν ἐμελετήθησαν σοβαρῶς καὶ συνεκτικῶς καὶ ἦσαν μόνον γνωστὰ ἀνεπισήμως ἐκ διαδόσεων καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῇ βάσει ἐπισήμων ἐγγράφων τῶν διαφόρων ἀρχείων

ὡς τοῦτο τόσῳ εὐστόχως κατήρτισεν ὁ μελετητῆς συγγραφεὺς κ. Edward Montier, ἐν μυθιστορίᾳ ἧτις μετέχει τὸ πλεῖστον ἱστορικῶν ἐξηκριβωμένων γεγονότων. Ἐπὶ μορφήν μιᾶς λαϊκῆς ἀφηγήσεως ἐντὸς ἐνὸς χαριτωμένου πλουτοῦ καὶ ταπεινοῦ ὁ συγγραφεὺς ἀναδιφεῖ τὰ συναισθήματα τῶν μικρῶν ἀνθρώπων ἕναντι τῶν τραγικῶν μεγάλων ἐκτυλισσομένων γεγονότων ἐν τινὶ μικρᾷ πόλει τῆς Νορμανδίας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΦΕΞΗ

Διηγήματα Ροῦδου. Διηγήματα πράγματι ἠθογραφικὰ, χωρὶς περιττὰς περιγραφάς, ἀλλὰ μὲ λιτὰς γραμμὰς παρέχοντα ἀληθινὴν καὶ ζωντανὴν εἰκόνα τῶν καὶ τῶπων εἶνε τὰ «Συριανὰ διηγήματα» τοῦ Ροῦδου. Ἐξαιρετικῶς «Ἑλληνικῆς ζωῆς καὶ ψυχολογικῆς ἐν ταυτῷ, ἐμφυλοῦνται ἀπὸ τὴν χαρακτηριστικὴν ἐκείνην εὐφυΐαν καὶ τὸ λεπτὸν σκῶμμα καὶ τὴν εὐθυμογραφικὴν ἰδιοφυΐαν καὶ τὴν χαριτωμένην ἀνεκδοτικότητά, ἧται τὰ προσόδια, τὰ ὅποια ἀνέδειξαν τὸν Ροῦδον εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ τὸν πρῶτον «Ἑλλήνων συγγραφέα, ἀνεγνωρισμένον καὶ τότε καὶ τώρα καλλιτέχνην ἐξαιρετικῆς ἀξίας.

Εἰς δευτέρου τῶμος, μετὰ τὰ «Συριανὰ διηγήματα», ἐξεδόθησαν τὰ «Διηγήματα». Ὁ τῶμος οὗτος περιλαμβάνει ὅλα τὰ πολύροπα καὶ πολύμορφα καὶ ποιικίλα διηγήματα ὅσα ὁ ἐξοχὸς Ἑλλήνων λογογράφος εἶχε κατασπεύσει εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, ὥστε νὰ εἶνε σήμερον ἀγνωστα καὶ ἀνεύρετα. Συλλεγέντα ἐπιμειλίαι τῶν κ. κ. Πετροκοκκίνου καὶ Ἀνδρεάδου, ἀπετέλεσαν εὐχάριστον καὶ τερπνὸν κατ' ἐξοχὴν σύνολον, χαρακτηριστικὸν δὲ τῆς συγγραφικῆς δυνάμεως, τῆς πολυμαθείας, τῆς σαύρας καὶ τῆς λεπτῆς εἰρωνείας τοῦ Ροῦδου. Πόσι πλέκων ὁ ἴδιος τὸν μῦθον, πότε ἀρῶμενος γεγονότα ἐκ τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἄλλοτε περιγράφων τόπους καὶ ἧθη, ἄλλοτε δὲ παρεισάγων γνῶσεις καὶ ὠλοσοφῶν, παρέχει διὰ τῶν διηγημάτων τούτων ὁ ἐκλεκτὸς Ἑλλήνων συγγραφεὺς εἰς τὸν ἀναγνώστην ὄχι μόνον αἰσθητικὴν ἀπόλαυσιν, ἀλλὰ καὶ ἀμύτην πλοῦσιον ἀσέψως καὶ ἠγύσιων πολλῶν καὶ ποιικίλων.

Τῶν δύο τῶμων, οἵτινες ἐξεδόθησαν εἰς τὴν «Λογοτεχνικὴν Βιβλιοθήκην Φέξης», προηγεῖται λεπτομερεστάτη βιογραφία τοῦ συγγραφέως γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Α. Ἀνδρεάδου μετὰ πολυτίμων σημειώσεων περὶ τῆς οἰκογενείας Ροῦδου, ὡς καὶ περὶ τῆς ὅλης δράσεως τοῦ ἐπιφανοῦς λογογράφου.

Ἐγχειρίδιον Ἐπικτήτου. Φιλοσοφικὸν βιβλίον τῆς ἀρχαιότητος βαθὺ ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως καὶ πλησιέστερον πρὸς τὴν σύγχρονον φιλοσοφίαν εἶνε τὸ «Ἐγχειρίδιον» τοῦ Ἐπικτήτου. Ἱερωμὸς μελαγχολία συνδυασμένη μὲ γαληνιανὴν ἐπισκόπησιν τῶν ἀνθρωπίνων χρωματίζει ποιητικώτατα τὴν ἐμβριθῆ ἀσέψιν τοῦ Στωϊκοῦ φιλοσόφου.

Ὁ γνωστὸς λογογράφος κ. Καμπάνης μὲ ὕψος λιτῶν καὶ ἀριῶν ἀπέδωκε τελείως εἰς τὴν γλώσσάν μας τὸ ἀριστοῦργημα τοῦτο. Ἡ μετάφρασις ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην Ἀρχαίων Ἑλλήνων Συγγραφέων Φέξης».

Οἱ Πέρσαι. Ἡ μεγάλη ἐποποιία, ἡ ἐξυψώσασα τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν καὶ ἀναδείξασα τὴν ἀφθαστον πνευματικὴν αὐτῆς αἴγλην—οἱ Περσικοὶ πόλεμοι—εὔρον ἀντάξιον ὕμνησιν, τὸν Αἰσχύλον.

Εἰς τὴν τραγωδίαν «Πέρσαι» παρέχεται μεγαλοπρεπῆς εἰκὼν τῆς γιγαντιαίας συρράξεως τῶν Ἀσιατῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων, ἐξαιρεταὶ ὁ Ἑλληνικὸς θρίαμβος καὶ χαράσσεται ζωντανὴ περιγραφή τῆς καταστροφῆς τῶν Περσῶν. Ἐνῶ δὲ οὕτως ἐκ τῆς πραγματικῆς ζωῆς ἀρῶνται τὴν ὑπόθεσιν ἡ τραγωδία, ἀνωθεν τῶν πραγμάτων καὶ ἀνωθεν τῶν ἀνθρωπίνων ἐνεργειῶν τιθεμένη ὑπὸ τοῦ μεγαλοφραντάστου τραγικοῦ ἡ Μοῖρα, παρέχει ὅλην τὴν γοητείαν τοῦ μυστηρίου καὶ ὅλον τῆς τέχνης τὸ θάμβος καὶ ὅλην τὴν γενικότητα ὑπερ-

τέρας ἀντιλήψεως. Ἡ φράσις καὶ τὸ μέτρον εἰς τὴν τραγωδίαν ταύτην παρακολουθεῖσιν ἠχηρικῶς τὸ νόημα, ἰδίως εἰς τὰ γοητικὰ, τὰ ὅποια ἐκλήθησαν ὑπὸ ἐπιφανοῦς κριτικοῦ «μουσικὴ ἄνευ μουσικῶν τόνων ἔκφρασις».

Τὴν μετάφρασιν ἐμμέτρως καὶ ἀπεκδίδον εἰς τὸν νεώτερον στίχον τὰς ἀρχαίας προσωδίας ἐπιλοπόνθησε ἀκριβῆ ὁ κ. Ι. Ζερβός, ἐξέδωκε δὲ ὁ Ἐκδοτικὸς Οἶκος Γ. Φέξης εἰς τὴν «Βιβλιοθήκην τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων Συγγραφέων».

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Ἑκκλησιαστικὸς Φάρος. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Μηναῖον θεολογικὸν περιοδικόν. Διευθυντῆς Γε. Παπαμυχαῖλ. Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος τοῦ Σεπτεμβρίου. Περιεχόμενα: Γρηγορίου Παπαμυχαῖλ, Ὁ Τολστόης. — Τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς. — Ἀρχιμ. Γερμανοῦ Βλάχου, Τὰ θεσπίσματα Πίου τοῦ Χ κατὰ τὸ ἔτος 1910. — Ἀρχιμ. Ἰεζεκιὴλ Βελανιδιώτου, Ἀνέκδοτος Πατριαρχικῆ Ἐγκύκλιος τοῦ Ἐθνομάρ. Γρηγορίου τοῦ Ε'. — Μελετίου Μητροπολίτου Κιτίου, Ἱερῆς καὶ Διδασκαλός.

Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις. Τεῦχος Σεπτεμβρίου. Περιεχόμενα: Ἀναμνήσεις μιᾶς ἡμέρας, Εὐγενίας Ζωγράφου. — Μαριὰν Καμπούρογλου. — Τὰ γράμματα ὑπὸ Διχ. — Ἐλεημοσύνη, ὑπὸ Π. Λασκάρεως. — Ἡ νέα μας Φιλολογία καὶ Ζωή, ὑπὸ Ἀννης Σπατατελάτου. — Ἰδὲ ἀλ (δράμα), Μιλτ. Ἰωσήφ. — Λογογραφικὰ Ι. Σταματούλη. — Ποίησις Ν. Μαρσέλλου. — Ἡ σάτυρα τοῦ μηνός, ὑπὸ Ἀμαράντου. — Θεατρικὴ ἐπιθεώρησις, Κ. — Ὠραῖα τέχναι. Λογοτεχνία. — Ὁ Θάνατος τῆς Ἀρπας. — Ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ μηνός ὑπὸ Ε. Ζ.

Χαρὰνθ. Ἐν Μιτυλήνῃ. Περιεχόμενα ἀρ. 24. Μία ἐπιστολὴ τοῦ Δ. Βερναρδάκη. — Ἰρανικὰ διηγήματα, Giuseppe Barone. — Τραγωδία παράταιρα, Νικου Σαντορινιά. — Maurice Maeterlinck. — Διδάσκαλος τοῦ Γένους: Κωνστ. Στρατούλης, ὑπὸ Σπ. δὲ Βιάζης. — Ἐσώθη τὸ χωριό, διήγημα Στ. Σπατατίου. — Σύγχρονος Ἀμερικανικῆς φιλολογίας, Δ. Ε. Β. — Ὁ Φαρφουλιᾶς, διήγημα Δημοθ. Βουτυρά. — Ὁ ναὸς τῆς Δήμητρος ἐπὶ χριστιανικῆς ἐποχῆς κ.λ.π.

Πόντος. Μηναῖον δημοσίευμα, φιλολογικόν, ἐπιστημονικόν καὶ παιδαγωγικόν, ἐκδιδομένον ὑπὸ τοῦ ἐν Μερζιφούν τοῦ Πόντου Ἑλληνικοῦ συλλόγου «Πόντος». Ἔτος Γ'. Τεῦχος Α'. Ὁ ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἰδρυθεὶς ὑπὸ Ἑλλήνων Φοιτητῶν ἐν Πόντῳ Σύλλογος σκοπῶν τὴν Ἑλληνοπρεπῆ διαπαιδαγώγησιν τῆς ἐν τῷ Ἀμερικανικῷ ἐκεῖ Γυμνασίῳ φοιτήσεως ὁμοεθνοῦς νεολαίας, ἐκδίδει περιοδικὸν ἄξιον λόγου.

Ἑκκλησιαστικὸς Κήρυξ. Θερησκευτικὸν περιοδικόν, ἐκδιδομένον δις τοῦ μηνός ἐν Λάρνακι, προνοία Μελετίου Μεταξάκη, μητροπολίτου Κιτίου.

Πηγμύ. Ἑβδομαδιαία σατυρικὴ ἐπιθεώρησις ἐκδιδομένη ἐν Ἀθήναις. Πολὺ ἐξυπνα γραμμένον τὸ ἀσύνολον. Ἐκδόσις ἐπιμελημένη καὶ φιλόκαλος. Γελοιογραφίαι ἐπιτυχεῖς.

Αἰολικὸς Ἀστήρ. Δεκαπενθήμερον οἰκογενιακὸν περιοδικὸν ἐκδιδομένον ἐν Κυδωνίαις, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ διδάκτορος τῆς φιλολογίας κ. Β. Βασιλειάδου. Ἔτος Α'. Ἀρ. 1. Ὀκτώβριος. — Εὐχαρίστως χαίρωμεν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ πρώτου τούτου τῆς Ἱερωτικῆς Αἰολίδος δημοσίου ὄργανου, τὸ ὅποιν προερίστα ἰσχυρὰν νὰ δώσῃ ὠθίσιν εἰς τὴν πνευματικὴν κίνησιν τῶν Κυδωνιῶν.

Δίαν' ἡροσεχῶς

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

«ΠΙΝΑΚΟΒΗΚΗΣ — ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ,,

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν